

Geronimo Stilton

REGNE DE LA FANTASIA
EL

RESCAT D'IMAGINÀRIA

- QUINZÈ VIATGE -

AMB TINTES
QUE BRILLEN
A LA
FOSCOR!

Estrella Polar

Geronimo Stilton

REGNE DE LA FANTASIA
EL
RESCAT D'IMAGINÀRIA
- QUINZÈ VIATGE -

Estrella Polar

Estimats amics rosegadors,

no me'n sé avenir, de tanta emoció! Això queestic a punt d'explicar-vos és una aventura increïble, o més exactament...

una història fantafantàstica!

Un antídoto contra l'avorriment, la tristesa, la grisor. Funciona com un encanteri de nassos (o de bigotis!), capaç de foragitar per art de màgia tots els mals humors i els pensaments negatius!

Voleu saber com va començar tot?

És ben senzill... Amb un *duel màgic!*

I això és justament el que vull explicar-vos...

Era una nit carregada de misteri, a l'aire s'hi respiraven guspores de batalla, mentre a tot l'entorn regnava el més absolut silenci.

Dues eren les figures que destacaven al cel...

Dos eren els contrincants...

Dos eren els destins que s'enfrontaven en un desafiament fatal per decidir la sort del bé més preciós del món:

La imaginació!

D'un costat hi havia una bellíssima joveneta de pell delicada com paper fi, amb llargs cabells negres com la tinta que ondejaven al vent.

El seu rostre era lluminós, però el que la feia extraordinària era el seu vestit preciós: capes i capes de **paper que cruïxia**, ple d'escrits en una lletra lluent, que remorejaven en l'aire com pàgines que passava una mà invisible.

A la mà hi tenia una *ploma daurada*, que apuntava contra el seu adversari.

De l'altre costat, hi havia el seu contrincant, embolicat en una capa lúgubre del color del plom. **REGULUS**, era el seu nom.

El bruixot empunyava una estranya vareta: un regle de plom, damunt del qual hi havia tallades moltes osques numerades i misteriosos *simbols màgics*.

La jove va cridar, sense recular:

—Regulus! Us ho prego, no hi ha cap món que pugui existir sense la fantasia! La protegiré encara que m’hi jugui la vida!

L’altre va avançar una passa rapidíssima, va moure el regle com si fos una sageta i en va sorgir un raig

PLUMBI.

La jove es va apartar d’un salt, però no va poder evitar que la colpís de passada en un turmell.

—En teniu prou com a resposta? —va murmurar el bruixot.

Llavors, sense perdre temps, va començar a avançar per donar el cop de gràcia.

La jove va reaccionar amb llestesa: el turmell que havia estat tocat per l’encanteri malvat agafava un to com de plom i cada cop es veia més **RÍGID**. S’havia de batre en retirada! Per això va girar sobre si mateixa alhora que pronunciava una fórmula màgica.

Abans que l’altre pogués adonar-se’n, va esvair-se en

un polsim brillant d'or, mentre les seves paraules encara ressonaven en l'aire:

—Carta que ve, Carta que va, La fru-fru desapareixerà!

La jove també era experta en les arts màgiques, com el seu adversari!

* Per a qui no la conegui, el seu nom era

*Imaginària,
la reina de la Imaginació,
senyora dels Llibres, i de la
Creativitat.*

Viatjant a través de dimensions encantades, rumiava:

«Ara que el raig plumbi m'ha colpit, no tinc escapatòria.

Aviat em convertiré en una estàtua de plom... Només hi

ha una persona que em pot salvar: l'Herói Fantafantàstic!

He de convocar-lo abans que no sigui massa tard!».

Aleshores va alçar la ploma daurada i va dir:

—Carta que va, Carta que ve, set vegades
l'Herói em somiarà, i a l'última ho entendreà!

El somni de l'Heroi

Era el vespre i jo tombava confós pels carrers de Ratalona, la ciutat dels ratolins. Tot estava sumit en una **ESTRANYA FOSCOR** densa com la tinta, i era tan misteriosa que semblava encantada. Jo vagarejava en la penombra i em costava orientar-me... Que estrany! Però com podia ser que em perdés? Justament jo, que em conec Ratalona de memòria! Que potser estava *somiant?*

En efecte, em semblava que refeia un somni que em perseguia des de feia una setmana, sempre igual... Caminava, caminava, sense saber on anava... Sempre la mateixa **HISTÒRIA** que es repetia. Era com si algú m'estigués cridant: em semblava que sentia i ressentia el meu nom, com un **ECO LLUNYÀ**.

—Geronimo... Geronimo... Geronimo...

Vaig parar l'orella per escoltar millor i vaig sentir:

—Stilton... Stilton... Stilton!

Al cap d'una mica vaig desembocar a la **plaça Mil Històries** i davant meu vaig veure un edifici antic.

El coneixia bé, hi havia passat per davant milers de vegades, però el recordava mig enrumat, mentre que ara era boniquíssim, perfecte en tots els detalls!

Davant de l'entrada hi havia un faristol daurat, i damunt de la portalada fins i tot hi havia un estrany **RELOTGE DE SOL**.

No va ser fins aquell moment que no em vaig adonar que la veu misteriosa que semblava que em cridés sortia del mateix edifici! M'hi vaig acostar, atemorit, i em vaig adonar que la porta només estava ajustada: —Escarritx!

La meua veu va ressonar en el silenci d'aquella nit estranya i em vaig espantar.

Instintivament vaig entrar per la porta i em vaig resguardar dins l'edifici, però de sobte em vaig aturar en sec: un **remolí de polsim d'or** em va blocar el pas!

Un instant després va esvaïr-se i en el seu lloc hi va aparèixer una jove que portava un vestit cruixent, compost per milers de fulls blancs plens d'una meravelliosa escriptura lluent. Tenia una joieta que

semblava una
preciosa plo-
ma d'or.

Però el que em
va impressio-
nar més va ser
el seu dolç som-
riure!

I la seva veu
també era **dolça** quan es va dirigir a mi...

—Oh, el meu gallard, per fi us he trobat! Fanta-
fantàstic, tal com us havia **imaginat!**

Vaig recular, confós, perquè no entenia gens què
estava passant!

La jove em va tranquil·litzar:

—Als meus ulls vós sou un portent; us ho prego,
no tingueu por. Només vós em podeu *salvar*; us
ho prego, heu d'acceptar-ho!

Llavors vaig preguntar:

—Ehem... Acceptar? Però acceptar... el què?

Amb un gest ràpid ella va agafar la ploma d'or que tenia, la va agitar i, com per encanteri, ens vam trobar en una immensa sala de sostres altíssims i decorats amb *frescos* molt variats. Allà dalt hi havia justament una representació d'ella, aquella joveneta extraordinària! Però no vaig tenir temps d'entendre res més perquè, amb un altre gest de la va-

reta, totes les parets es van omplir de prestatges i prestatges, damunt dels quals s'enfilaven tota mena de **llibres**...

En definitiva, milers i milers de volums que volant per aquí i per allà semblava que s'organitzaven en un ordre precís. Vaig balbucejar:
—Però si això... això és una biblioteca!
—Mireu bé al vostre voltant —va dir la jove—, perquè hi haureu de retornar.

**Aquest és un lloc encantat,
que només per a vós he invocat.**

Vaig respondre mirant al meu voltant, mig encantat:

—Sí, és clar... però on som?

Ella no va fer cas de la meva pregunta i va continuar:

—Oh, gallard meu, esteu a punt per marxar? Imaginària és el meu nom... i us necessito per continuar! Si el **defensor** sereu, en Heroi Fantafantàstic us convertireu.

Jo cada cop estava més destarotat:

—Jo? Potser us heu equivocat de rosegador. El meu nom és Stilton, Geronimo Stilton, i no soc pas un Heroi Fanta... Fantafantàstic.

—L'Heroi Fantafantàstic vós ja sou, encara que és massa nou! Les meves paraules ara són misterioses i us semblaran curioses. Però aviat ho entendreu, quan a la biblioteca amb la **CLAU** entrareu.

—La clau? Quina... clau? —vaig balbucejjar.

—La clau trobareu justament on la cercareu. Seguiu el carnet que us apareixerà, creieu-me, us servirà! —va explicar la jove.

I jo anava de sorpresa en sorpresa:

—El carnet? Quin **CARNET?**

Imaginària va riure:

—Es necessita un carnet encantat... per a la

Després va obrir bé els braços i va començar a girar sobre si mateixa, omplint altra vegada la sala de mil espurnes daurades.

Em vaig quedar totalment enlluernat, em va girar el cap i vaig notar que les potes em feien figa...

Aleshores es van sentir les campanades del rellotge.

Nang-nang-nang!

nang-nang-nang!

nang-nang-nang!

nang-nang-nang!

Vaig obrir els ulls... Era mitjanit en punt! I no era en una biblioteca, sinó en el meu llit, a casa meva! Escarritx!

—Per mil formatgets de bola, només es tractava d'un *somni!* Aquesta ja és la setena vegada que el tinc! —vaig sospirar, alleugerit.

Però després vaig dirigir la

mirada cap a la tauleta de nit i allí, exactament tal com m'havia anunciat Imaginària, brillava un **CARNET DAURAT**.

—No es tractava només d'un somni! —vaig xisclar. El vaig estrènyer entre les potes: era ben bé de debò! Vaig llegir el que hi havia escrit: **BIBLIOTECA ENCANTADA**.

Fins i tot hi apareixia la meua fotografia, el meu nom... la meua adreça! Escarritx, quin embolic! I ara què havia de fer?